

Detektiv Kjellsson

Důkaz kruhem

Daniel Janů

Splendidum družstvo

DETEKTIV KJELSSON

Důkaz kruhem

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

DETEKTIV KJELSSON

Důkaz kruhem

Copyright © Daniel Janů, 2021

Cover © Michal Ptáček

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2021

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-030-3 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-031-0 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-032-7 (PDF)

Obsah

1. Kodaň, Byt kapitána Kjelssoona, 2. června 2020, 02:06
2. Lyngby, Autobusová zastávka, 09:34
3. Kodaň, Budova Policie, Oddělení pro mimořádné úkoly, 11:12
4. Lyngby, Oweik Holding, 12:04
5. Kodaň, Sídlo společnosti Bio-Tekk, 15:21
6. Budova policie, Kancelář plukovníka Admunsena, 3. června 2020, 08:58
7. Peder Hvitfeldts Strade, Byt novináře Bolda Gastama, 09:46
8. Lyngby, Areál filmového studia DAM 12:14
9. Hellerup, 14:46
10. Kodaňský přístav, 15:16
11. Budova policie, 16:57
12. Budova policie, 4. června 2020, 08:57
13. Kodaň, Krystalgade, Byt Ejnara Bugunsena, 12:23
14. Kodaň, Langebro, 14:52
15. Kodaň, Amager Blvd, 16:42
16. Kodaň, Budova policie, 5. června 2020, 08:40
17. Kodaň, Okolí pozemku společnosti Bio-Tekk, 10:40
18. Kodaň, Soldugvej 3, 19:40
19. Budova policie, 8. června 2020, 08:57
20. Kodaň, Bio-Tekk, 13:40
21. Budova policie, 14:57

Epilog

Pozn. autora

1. Kodaň, Byt kapitána Kjelssona, 2. června 2020, 02:06

„Nemůžeš spát?“ ptá se Saffi Romstromová muže sedícího za stolem.

„Divný sen,“ odvětí Kjelsson.

„Jsou dvě ráno.“

„Jo, já vím.“

„Ty také nemůžeš spát?“

„Probudila jsem se, a ty nikde.“

Hm!

„Co se ti vůbec zdálo?“

„O nějaké ženě.“

„Sexy štíhlé tělo?“

„Sex v tom rozhodně nebyl.“

„A co v tom tedy bylo?“

„Stála u kolejí. Natahovala ruce...“

„...k tobě?“

Kjelsson přikývne.

„Kolem jel vlak. Ale nebyl to ledajaký vlak. Byla to parní lokomotiva Baldwin S23.“

„Vyznáš se v lokomotivách?“

„Měla to napsané na boku.“

„A co ta ženská?“

Saffi si vložila ruce v bok a přísně se zadívala. Kjelsson se pousmál. Natáhl se po skleničce vody. Napil se s pohledem na Saffi.

„Počkám,“ podotkne s pozvednutým obočím.

Skoro bych se mohl domnívat, že žárlí.

Kjelsson odložil skleničku.

„Natáhla ke mně ruku,“ odpoví s pohledem na ní.

Hm!

„Pak jsem ucítil ránu. Jako by mě udeřil blesk. Odlétl jsem dozadu. Pět metrů, možná víc. Složila mě na zem.“

„Co bylo dál?“ ptá se zvědavě.

Její postoj se změnil. Už neměla ve tváři ten podezíravý pohled.

„Zvedl jsem se, ale už byla pryč,“ odvětlí Kjelsson.

„Pak ses probudil.“

„Jo.“

„To je vše, co si z toho pamatuješ?“

„Na ruce měla tetování. Symbol Ankh.“

„Egyptský hieroglyf znamenající život.“

„To bylo ono.“

„Zvláštní sen.“

Saffi ustoupí stranou, aby bylo vidět rozsvícené světlo v ložnici.

„Vidíš tu postel?“

„Jo.“

„Fajn. Tak pojď spát,“ vybízí ho.

Kjelsson se zvedne ze židle a následuje jí do ložnice. Saffi si sedla na postel. Ne příliš dlouhé spací triko svůdně vytvarovalo její poprsí a odkrylo ji stehna.

„A teď mám jít v klidu spát?!“ pousměje se Kjelsson, když se dívá na svou svůdnou partnerku.

„Už jsi velkej kluk, to dáš,“ odvětlí a vklouzne pod peřinu.

Opatrně, aby zahlédl její klín. Drobný proužek uprostřed. Udělala to úmyslně.

„Samozřejmě, že ano,“ poznamená a položí tělo na svou vychladlou část postele.

Přikryje se peřinou a chystá se říct: „*Dobrou,*“ když na svém těle ucítí její ruce. *Zdá se, že lidský dotek potřebuje, pomyslí si Kjelsson.*

Krátce na to oba zavírají oči.

Ω

2. června 2020, 08:06

Ráno je Kjelsson první na nohou. Saffi se z vyhřáté postele zřejmě ještě nechce.

„Stávej, udělal jsem snídani.“

Mužský hlas prolétne ložnicí.

„Eh,“ zahučí Saffi do polštáře.

„Vím, že jsi vzhůru.“

„Nesnáším tě!“

„A já tě miluji!“ procedí mezi zuby.

„Cos to říkal?“ ptá se ženský hlas.

Kjelsson se zastaví u dveří. Otočí se zpátky k posteli. Vědom si toho, co před chvílí řekl.

„Uvědomil jsem si, že k tobě opravdu něco cítím a není to jen pocit zvyku ze spokojeného soužití. Tvůj úsměv mi dokáže vždycky

zvednout náladu a dokážeš se na věci koukat z mnoha různých směrů. Jako parťáka jsem si také nemohl vybrat lepšího, ale to už víš.“

„Vím, to,“ promluví Saffi. „Ale je dobré slyšet, co si myslíš. Co si o nás myslíš.“

Saffi vylezla z postele a zamířila rovnou ke svému parťákovi. Objali se. Kjelsson jí pak chytí kolem pasu a vede do kuchyně, kde na ně čeká zdravá snídaně.

„Už dlouho jsem neměla tak krásné ráno,“ řekne.

Hm!

Kjelsson se usměje a ukazuje rukou ke stolu. Saffi k němu přistoupí a ještě jednou ho políbí. Poté usedá za stůl. Užívá se krásné dobré ráno.

S úsměvem pak o půl hodiny později vyrážejí na oddělení.

Ω

Budova policie, 09:02

Vůz kapitána Kjelssona vjíždí do podzemních garáží policejní budovy. Seržantka Saffi Romstromová sedí pohodlně vedle něho na sedadle spolujezdce a spokojeně žvýká žvýkačku. Vůz zaparkuje naproti výtahu. Kjelsson vystupuje. Na půl cestě k výtahu se setkává se seržantem Bronssonem z Oddělení informatiky.

„Dobré ráno, kapitáne.“

„Dobré, seržante.“

Saffi Romstromová vystupuje z vozu. Upravuje si kšiltovku a vyráží k výtahu.

„Pospěš si, nebudeme tu čekat do oběda!“ pobídne ji Kjelsson s úsměvem na tváři.

„Už jdu!“

Saffi svůj pohled směřuje k seržantu Bronssonovi. Ten se usmívá, jako by věděl, že ti dva patří k sobě. *Možná, že to ví. A co?*

„Zdravím, seržantko!“

Saffi pokyne hlavou a koutkem svých úst pozdraví. Skoro šeptem. Moc se nenamáhá. Bronsson si uvědomuje, že jí nezajímá. Snaží se upoutat pozornost kapitána Kjelssona.

„Minulý týden jsme tu měli návštěvu z ministerstva.“

„Vím o tom,“ řekne Kjelsson.

„Ministr vnitra neměl moc dobrou náladu,“ pokračuje Bronsson.

„Někam směřujete, seržante?“

„Nelíbilo se mu, že vaše oddělení obtěžuje GDA institut.“

„Plukovník Admunsen se vám svěruje?“ ozve se seržantka Romstromová.

„Tak trochu jsem slyšel...“

„...to byl sarkasmus!“ přeruší ho Saffi.

Ušklibne se a přehodí žvýkačku na druhou stranu. S mrknutím na Kjelssona zhluboka vydechuje. *Vážně bych si zopakovala dnešní noc,* prolétne jí hlavou.

Výtah zastavuje. První ven se žene seržant Bronsson.

„Hezký den, kapitáne,“ pronese a opouští výtah.

„Vám také, seržante,“ řekne Kjelsson.

Možná ho ani neslyšel. Kdo ví. Romstromová vyčkává, až se dveře zavřou a pokračují dál do třetího patra.

„Proč nás přestěhovali, až nahoru?“ ptá se Saffi.

„A není to jedno?“

„Mě ne!“

„Máme více prostoru,“ oponuje ji Kjelsson.

Hm!

Výtah znovu zastavil. Třetí patro. Oba policisté vystoupili a zamířili do nových prostorů, které se během víkendu proměnily k nepoznání.

„Páni!“ zareaguje překvapeně Romstromová, která vstoupila do místnosti první.

Kjelsson jí byl v patách. Věděl, že se to chystá, takže ani nebyl překvapený, že Admunsen to nechal udělat přes víkend. *Během jednoho dne by to zřejmě nezvládli*, pomyslel si.

„Tři stoly?“ udiví se Saffi.

„Zřejmě se chystá rozšíření našeho oddělení.“

Oh!

„Admunsen si myslí, že na to nestačíme?“

„To si nemyslím,“ kroutí Kjelsson hlavou.

„Proto jsme měli včera dovolenou?“

„Jo.“

„Tys o tom věděl?“

„Ano.“

„Proč jsi mi to neřekl?“

„Nebylo by to žádné překvapení.“

„No, já...“

„...nejsi ráda, že máme větší prostor?“ přerušil ji a ukázal rukou na dvě plastové nástěnky. Velká obrazovka na druhé straně a velký stůl pro společné porady byl také výhodou.

„Ale, jo.“

Kjelsson k ní natáhl svou paži. Saffi se pousmála a přimáčkla se k němu.

„Snad je to dost velké,“ ozve se hlas za nimi.

Admunsen.

„Plukovníku?“ ozve se Kjelsson.

Seržantka Romstromová se oddělí od kapitána a pokynutím hlavy zdraví plukovníka Admunsena.

„Chtěl jste vidět naší reakci?“ pokračuje Kjelsson.

„Samozřejmě,“ přikývne Admunsen.

„Rozhodně se nám nové prostory líbí.“

„To rád slyším, kapitáne.“

„Čtyři stoly?“ vstupuje do toho seržantka Romstromová.

„Oddělení pro mimořádné úkoly – *Ekstraordinære Afdeling (EA)* dostane posily,“ odvětlí Admunsen.

„I přes výhrady ministra vnitra?“

Její ironická poznámka prolétne překvapivě bez komentáře plukovníka Admunsena.

„Zítřka v devět bych vás rád viděl ve své kanceláři, kapitáne.“

„Ovšem.“

„Rád bych vás měl u toho, až budu přijímat nové kolegy...“

„...budu si moc vybrat?“

„Samozřejmě.“

„Díky, plukovníku.“

„Někdo z nich bude jedním z vás. Měl byste si ho vybrat.“

Kjelsson jen pokynul hlavou.

V tom měl pravdu. Pokud bude jedním z nás, mě by ho Kjelsson vybrat, pomyslela si Saffi.

Plukovník Admunsen odešel z kanceláře Oddělení pro mimořádné úkoly. Detektiv Kjelsson vyrazil ke svému stolu. Pohledem zjistil, že počítač mají všechny stoly. *Znamená to, že Admunsen počítá se dvěma novými lidmi?*

Ω

Seržantka Romstromová si vybírá stůl nejbliž ke kapitánovi. Pyramidové rozdělení stolů jí překvapilo, ale zároveň potěšilo. *Doufám, že se mnou počítá jako se zástupcem.*

Kjelsson se posadil a spustil počítač. Rychlost, jakou se rozsvítil monitor a spustil uvítací program vyžadující heslo, ho překvapil.

„Doba jde stále dopředu,“ pronesl a nafukal své heslo, které používal na tom starém počítači.

V mžiku mu naskočilo několik okének, která se postupně uzavírala. *Zřejmě firewall*, pomyslel si. Moc o těchto softwarových věcech nevěděl. Získával zkušenosti během spolupráce s počítačem. Pokud nevěděl, požádal Saffi o pomoc. Ona věděla, co a jak. Byla v tom opravdu dobrá.

„Mám dvanáct nových emailů!“ ozve se překvapeně Kjelsson.

„Je dobré si je občas přečíst,“ podotkne Saffi s úsměvem na tváři.

Hm!

2. Lyngby, Autobusová zastávka, 09:34

Nebýt vizitky, kterou nálezce objevil v kapse světle zelené blůzky, neupozornil by policii a oblečení by si nechal. Blůzka měla límeček od krve. Bezdomovec by to neřešil. S největší pravděpodobností. Buď by kus dámského oblečení prodal, nebo někomu daroval.

Na místo nálezu přijela policejní hlídka, která obeznámila kriminální policii s tímto nálezem. Vyslechli bezdomovce a odjeli předat tento kus konfekce příslušnému policistovi.

„V kapse té blůzky byla vaše vizitka, kapitáne,“ promluvil první z dvojice policistů.

„Odneste to rovnou na forenzní, ať zkusí zjistit z krve DNA.“

„Jistě, kapitáne!“

„Nepředpokládám, že bychom měli něco v systému,“ podotkne Romstromová.

„Možná bychom mohli zkusit nemocnici,“ navrhně Kjellsson.
„Přece jenom se v poslední době hodně lidí podrobuje testům, aby vyloučili koronavirus ve svém těle.“

„Zkusit to můžeme,“ souhlasí Romstromová. „I když v Dánsku jsme na tom o mnoho lépe, než v jiných zemích. Zavolám doktoru

Hestriksenovi.“

„Nějaký známý?“

„Ano.“

„Fajn.“

Krátce na to zazvoní telefon. Kjelsson se natáhne a dotýká se modrého tlačítka. *Handsfree*.

„Kjelsson.“

„Admunsen.“

„Pane!“

„Přijďte za mnou!“

Kjelsson se podíval do kalendáře a na hodinky.

„Myslel jsem, že pohovor je až zítra, plukovníku.“

„Netýká se to pohovoru.“

„Rozumím, hned jsme tam.“

Kjelsson se ohlédne po Romstromové, která zrovna drží telefonní sluchátko.

„Hestriksen tam není,“ promluví směrem ke kapitánovi.

„Zkusíme to později.“

Zvedne se ze židle a hodí okem po Saffi.

„Volal Admunsen, chce nás vidět.“

Seržantka přikývne. Vstává a připojuje se ke Kjelssonovi.

Kancelář plukovníka Admunsena

Kjelsson společně se Saffi vchází dovnitř. Admunsen sedí za svým stolem a zkoumavě si přicházející dvojici prohlíží.

„Proč mám pocit, že to nebude dobrá zpráva,“ špitne Romstromová.

„Zřejmě mu ministr vnitra dýchá za krk,“ sykne Kjelsson.

Poslední slovo Admunsen zachytí.

„Myslíte si, že si nechám, aby mi někdo dýchal za krk?“

Oh!

Romstromová pokrčila rameny. Kjelsson to raději nekomentuje.

„Ministr vnitra se rozčiloval, protože mu volal premiér vlády, že prý obtěžujeme GDA institut. Vysvětlil jsem mu, že jsme vedli jen formální hovor s panem Halgredem.“

„Co vám na to řekl?“

„Vážně to chcete slyšet?“

Kjelsson kývl.

„Tak se na to vykašlete!“

Hm!

„Má svůj názor,“ ušklíbne se Romstromová.

„A vy zřejmě taky!“ odsekne Admunsen směrem k seržantce v kšiltovce.

Kjelsson přistoupí blíž ke stolu. „Proč jste nás volal?“

„Doneslo se mi, že se na autobusové zastávce našla dámská blůza od krve s vaší vizitkou v kapse,“ odpověděl Admunsen.

„To je pravda.“

„Rozdáváte každému na potkání svou vizitku nebo to byla náhoda?“

„Rozhodně každému svou vizitku nedávám, ale zase to nebyla náhoda, že moje vizitka byla v té blůzce.“

„Jste si jistý?“

„Ano, pane!“ přikývne Kjelsson.

„Tak byste měli zjistit, komu ta blůzka patří.“

„Patřila,“ podotkne Romstromová.

„Seržantko?!“ pohlédne k ní Admunsen. „Vaše poznámky mají nádech...“

„...skořice?“

„Co?“

Hm!

„Saffi!“ zavrčí na ní Kjelsson.

„Promiňte, pane,“ omluví se vzápětí.

„Mají nádech ironie,“ řekne si své a ukáže prstem ke dveřím.

„Najděte tu ženu!“

Kjelsson přikývne a opouští jeho kancelář. Na chodbě okamžitě slovně napadá Saffi.

„A to mělo znamenat co?“

„Chtěla jsem být vtipná.“

„Vtipná?“

„No.“

„Kdybych tě neznal, řekl bych, že máš jinej smysl pro humor...“

„...nedalo mi to, a prostě jsem musela mít komentář k těm jeho větám.“

„Jestli sis nevšimla, zrovna neměl náladu žertovat.“

„Připadal mi v pohodě.“

„Ehm!“

„Jasný, no. Chápu. Příště budu mlčet.“

„To nemusíš, ale měla bys svoje slova uchopit mnohem lepším způsobem.“

Romstromová přikývla.

Ω

Forenzní oddělení

Kjelsson s Romstromovou navštívili doktorku Jahonsenovou a její tým složený ze dvou asistentů.

„Detektive, čemu vděčíme za vaši návštěvu?“ podotkne s úsměvem na tváři sympatická doktorka s copem kolem krku.

Vlasy končily mezi třetím a čtvrtým knoflíkem jejího pláště. Smyslné rty předváděly zajímavé tvary. Kapitán je hned myšlenkami v jiném světě. Fantazie pracuje na nejvyšší obrátce. Krásná žena s tělem bohyně a narážkami, které se Kjelssonovi líbí. Mnohdy zasáhnou do černého, a jsou velmi nebezpečnou zbraní této doktorky.

Ráda si s muži pohrává. Velmi dobře ví o svých přednostech a dává to hodně najevo, pomyslí si Romstromová, která takový typ žen nemá ráda.

„Sylla Jahonsenová, doktorka se smyslem pro detail...“

„...a pro humor,“ přerušila ho.

„Ovšem, na to bych zapomněl.“

„Jestli chcete vědět více o dámské blůzce, musíte mi dát více času.“

„Je ta krev lidská?“ ptá se Kjelsson, jako by ho nezajímalo, co mu právě řekla.

„Ano, je to lidská krev.“

„Dobře.“

„DNA bude zítra. Už můžete jít. Víc pro vás nemám.“

„Odcházím zklamáný,“ špitne kapitán a vyráží ke dveřím.

Saffi kráčí za ním a sleduje doktorku, jak se jí napíná dekolt, až k prasknutí. *Vážně si chce hrát s mým chlapem?*

„Přijďte zítra, detektive,“ ozve se doktorka.

„Přijdeme,“ promluví Romstromová a svým pohledem dává najevo, aby si dala pohov.

„Chápu,“ špitne a vrací se ke své práci.

„Zkusím zjistit z jaké látky je blůzka vyrobena,“ promluví náhle jeden z asistentů.

„Jdi do toho, Larsi.“

„Myslíte, že kapitán tu holku najde?“ zeptá se dívka s krátkým účesem.

„To uvidíme, Kasyy,“ odvěti doktorka Sylla Jahonsenová a sleduje, jak policisté odcházejí.

Nastupují do výtahu a vrací se zpět do své kanceláře.

„Je ti jasný, že se snažila zapůsobit?“ ptá se Saffi.

„Vím,“ kývne Kjellsson. „Ráda provokuje.“

„Nikdy jsem té ženské nepřišla na chuť.“

„Protože není jako ty.“

„Mám to brát jako kompliment?“

„A musíš se na tohle ptát?“

Hm!

3. Kodaň, Budova Policie, Oddělení pro mimořádné úkoly, 11:12

Saffi Romstromová seděla u stolu s Kjelssonem. Společně se probírali kamerovými záběry autobusové zastávky na Lyngby.

„Už se tu s tím zabýváme skoro třicet minut!“

„Trpělivost, Saffi.“

„Možná bychom měli záznam vrátit o několik hodin dříve...“

„...hele!“ vyhrkne najednou Kjelsson. „Není to ten bezdomovec, jak o něm mluvila hlídka?“

„Už u toho koše byl.“

Hm!

„V 10 hodin večer.“

„To znamená, že náš pachatel tam tu blůzku hodil později.“

„Až po něm.“

Jejich úvahy přerušil telefon. Kjelsson se k němu natáhl.

„Kjelsson.“

„Strážník Wiksen.“

„Co pro vás mohu udělat?“